

USA TODAY BESTSELLER

ABBY JIMENEZ

šťastně až navěky

Život není písnička. Alespoň dokud
se nezamilujete do muzikanta.

„Nebezpečně návykové.“

BOOKLIST

MYSTERY PRESS

**KNIHY ABBY JIMENEZ
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Jenom kamarádi

Jenom kamarádi
Šťastně až navěky

Připravujeme

Život je příliš krátký

ABBY JIMENEZ

šťastně
až navěky

Přeložila Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Abby Jimenez, 2020
Translation © Monika Pavlisová, 2023
Cover © Jenny Carrow, 2020
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-485-5 (pdf)

*Tuto knihu věnuji svému manželovi a dětem.
Děkuji, že jste mým štěstím až navěky.*

JEDNA

SLOAN

♪ In the Mourning / Paramore

„Mám jít na hřbitov s tebou, Sloan?“

Kristen o mě měla strach.

Zavrtěla jsem hlavou směrem ke středovému ostrůvku v autě, kde jsem měla telefon připojený na reproduktor. „Jsem v pohodě. Potom chci jet na farmářský trh,“ dodala jsem a doufala, že ji to uklidní.

Moje auto stálo na červené vedle chodníku lemovaného omšelymi podniky a žíznivými duby vzdorujícími suchu, které vypadaly, že je nedostatek vláhy brzy zlomí. Pekla jsem se v žáru slunce. Střešní okno se mi rozbilo během velikonočního víkendu, což už bylo před pár týdny, ale já ho stále ještě nenechala opravit. Byla to už taková moje letitá tradice, že jsem na svém prastarém autě zkrátka nic neopravovala.

„Farmářský trh? Ty budeš vařit?“ v Kristenině hlase bleskla naděje.

„Ne. Možná jen salát,“ řekla jsem, zrovna když na semaforu blikla zelená. Dávno už jsem nevařila. A všichni to věděli.

Spoustu věcí jsem dávno nedělala.

„Tak jo. A chceš, abych se zastavila později?“ zeptala se. „Přinesu těsto na sušenky a pálenku.“

„Ne. Budu... *Pane bože!*“ Chlupatá zrzavá koule se mi vrhla přímo pod kola a já dupla na brzdu. Telefon se změnil v projektil, který vystřelil k palubní desce. Z kabelky převržené na sedadle spolujezdce se vysypaly tampony a krabičky s ochucenými mlíčky do kávy.

„Sloan! Co se stalo?“

S bušícím srdcem jsem sevřela volant. „Kristen, musím končit. Myslím... Asi jsem přejela psa.“ Ukončila jsem hovor a odpoutala se. Zatáhla jsem ruční brzdu a s třesoucí se rukou na dveřích jsem čekala na mezeru mezi projíždějícími auty, abych mohla vystoupit.

Prosím, tolik si přeju, aby to bylo rychlé a bezbolestné. *Prosím.*

Tohle mě zničí. Bude to přesně ta poslední kapka. Bezvhládné tělo ubohého domácího mazlíčka pod koly mého starého auta zrovna v tenhle prokletý den, takže i poslední zbytek radosti, co jsem cítila, prostě vyprchá a zmizí.

Nenávidím svůj život.

Stáhlo se mi hrdlo. Slíbila jsem si, že dneska nebudu brečet. *Slíbila jsem...*

Zaštěkání.

Pes s plandavýma ušima vykoukl zpoza mého nárazníku a začmuchač. Sotva jsem měla čas zpracovat, že žije, a už mi skočil na kapotu. Zaštěkal na mě přes sklo, potom se zakousl do stěrače a začal se s ním přetahovat.

„Co to...“ Naklonila jsem hlavu a na chvíli se pousmála. Svaly, které jsou k tomu potřeba, už dlouho zahálely. Na zlomek vteřiny, jen na kratičký prchavý moment, jsem zapomněla, co je dnes za den.

Zapomněla jsem, že jedu na hřbitov.

V telefonu mi pípala jedna zpráva za druhou. Asi Kristen, musela být strachy bez sebe.

A proto takhle brzo nikdy nevstávám. Nic než zmatek. Tohle se snad v Canoga Parku stává v devět ráno běžně? Psi tu jen tak pobíhají po ulicích, jak se jim zlíbí?

Ozval se klakson a z projíždějícího kabrioletu vystřelil do vzduchu vztyčený prostředníček. Parkovala jsem uprostřed silnice a na kapotě mi stál pes.

Vyrazila jsem na záchrannou akci. Nechtěla jsem, aby skončil pod koly jiného auta. Znovu jsem čekala, až se mezi projíždějícími auty udělá mezera, zatímco ten pes seděl na zadku a štěkal na mě přes sklo. Vrtěla jsem na něj hlavou a on se zvedl, naklonil hlavu na stranu a *proskočil otevřeným střešním okýnkem dovnitř*.

Přistál mi na hlavě jako plyšová koule. Z plic mi vyrazil veškerý vzduch a tlapka mu sklouzla od mého krku dolů až do výstřihu, takže mě podrápal od klíční kosti až k pupíku. Potom mi položil packy na ramena, olízal mi obličej a kňučel, jako bychom spolu roky vyrůstali a já se právě vrátila z vysoké.

Ječela jsem, jako by mě žral za živa.

Odstrčila jsem ho na sedadlo spolujezdce. Lapala jsem po dechu, celá rozčuchaná, s poslintaným obličejem, a do toho mi zazvonil telefon. Automaticky jsem po něm sáhla.

„Jsi v pořádku, Sloan?“ ptala se Kristen ještě dřív, než jsem stihla dát telefon k uchu.

„Právě mi střešou skočil do auta pes!“

„Co?“

„Jo.“ Spodním lemem trička jsem si otřela tvář. „Sedí... sedí mi na předním sedadle.“

Ten pes se na mě *usmíval*. Doslova se zubil a plácal ocasem sem a tam. Potom sklonil hlavu a vydal *dávivý* zvuk. S hrůzou jsem sledovala, jak zvrací hnusnou slizkou hromadu trávy do držáku na nápoje, přímo na nedotčený kelímek s kávou.

Do toho se za mnou rozblikaly policejní majáky.

„To si ze mě děláte srandu,“ vydechla jsem a těkala očima mezi zvratky, psem a majáky ve zpětném zrcátku.

Vybuchla jsem smíchy. To byla moje stresová reakce. To a cukající oční víčko. Obojí mi dodávalo vzezření šilence.

Policie se chystá pomáhat a chránit.

„Kristen, zavolám ti za chvíli. Je tu policie.“ Rozesmála jsem se.

„Počkej, cože?“

„Jo. Já vím. Stojím uprostřed silnice, takže mě budou chtít zkontrolovat.“

Zavěšila jsem a policejní auto za mnou netrpělivě zahoukalo. Krokem jsem se ploužila vpřed, než jsem našla parkoviště u malého obchodu, kde jsem mohla zastavit. Podívala jsem se na sebe, upravila si tričko a zavrtěla hlavou. Mumlala jsem něco o nezodpovědných majitelích psů a do toho se hihňala jako blázen.

Zvažovala jsem, jestli vypadám dost roztomile na to, abych se vyhnula pokutě.

Důkazy jasně křičely *ne*.

Kdysi dávno, v jiném vesmíru, tahle tvář vyhrávala soutěže krásy. Teď to spíš vypadalo, jako bych se porvala o pizzu s mývalem – a prohrála.

Ruce jsem měla poškrábané od psích drápů a všude bylo tolik zrzavých chlupů, že by to stačilo na celé štěně. Blondaté vlasy jsem měla stažené do ledabylého drdolu, který se v zápalu boje napůl rozpletl. Celému vzezření moc nepomáhaly ani tepláky na jógu a tričko potřísněné barvou. Nenalíčená tvář byla bledá a unavená.

Už dva roky jsem byla unavená.

„Tohle budeme muset uhrát na kouzlo osobnosti,“ zamumlala jsem směrem ke psovi. S vyplazeným jazykem se usmál a já se na něj vyčítavě podívala. „Tví páníčky budou mít co vysvětlovat.“

Stáhla jsem okénko a podala policistovi svůj řidičák i doklady od auta dřív, než si o ně řekl.

„To byla celkem pěkná scénka, slečno –“ policista si přečetl moje údaje – „Sloan Monroeová. Blokování provozu je nezákonné,“ řekl znuděným tónem.

„To nebyla moje vina, pane. Ten pes mi vletěl před auto, a potom zničehonic proskočil otevřenou střechou dovnitř.“

V jeho slunečních brýlích jsem viděla svůj odraz. Oční víčko mi cukalo, tak jsem ho pevně zavřela a pošilhávala po něm jen jedním okem. Bože, vypadala jsem jako šílenec.

„Podívejte se, mladá dámo, já nejsem žádnéj zelenáč. Až budete příště točit video na YouTube, tak si najdete něco, kvůli čemu nezablokujete dopravu, a buďte ráda, že vám protentokrát dám pokutu jen za to blokování, a ne za to, že necháváte svoje zvíře volně pobíhat po ulicích.“

„Počkejte. Vy si myslíte, že ten pes je *můj*?“ Z pusy jsem si vytáhla dlouhý chlup. „Jasně, chápu, že když mi pes skočí do auta otevřenou střechou, vypadá to, že jsem jeho majitel, ale já tohle stvoření nikdy v životě neviděla.“ Podívala jsem se dolů a rozhiňala se. Pes mi položil hlavu na klín a jeho herecký výkon v hlavní roli filmu *Jsem tvůj pes* byl na Oskara. Vzhlížel ke mně a v očích mu svítilo „Ahoj, mami“.

Odfrkla jsem si a hystericky se rozesmála. Cukající oční víčko jsem si držela prstem.

Dneska. Tohle se mi musí stát zrovna dneska.

Policista si mě snad půl minuty prohlížel a pozoroval můj hysterický záchvat.

Zvratky v držáku na pití určitě nepomohly. Nutno dodat, že původní odér v autě nijak zvlášť nezhoršily. Už dva roky jsem ho nečistila. Přesto v mém výrazu musel něco zaznamenat, protože se rozhodl přistoupit na mou verzi příběhu.

„Fajn. Tak já zavolám odchyťovou službu.“ Naklonil se k mikrofonu vysílačky na rameni. „Abychom vás toho nebezpečného tvora zbavili.“

Na vteřinu jsem vystřízlivěla a pustila cukající oko. „To ne! Nemůžete ho poslat do útulku!“

Ruka na vysílače ztuhla a on povytáhl obočí. „Protože je to váš pes?“

„Ne, protože by byl vyděšený. Copak jste neviděl ty reklamy ochránců zvířat? Se smutnými pejsky v klecích? Neznáte tu písničku od Sarah McLachlanové?“

Policista se smál celou cestu zpět do svého auta, kam mi šel napsat pokutu.

Když jsme se psem dojeli ke mně domů, dala jsem paragon na lednici a přichytila ho tam magnetem, který jsme si s Brandonem koupili na Maui. Při pohledu na magnet i paragon se mi udělal knedlík v krku, ale pes mi strčil čumák do ruky, a tak jsem dokázala potlačit potřebu rozplakat se. Bylo deset hodin ráno, den D, a prozatím jsem dodržela své předsevzetí nebrečet.

Dobře já.

Zavolala jsem Kristen, která už byla nejspíš hrůzou bez sebe a sháněla záchrannou čet, která mě vyrazí hledat. Měla jsem od ní pět nepříjatých hovorů. Zvedla to na první zazvonění. „Co se, sakra, stalo? Jsi v pořádku?“

„Ano, jsem v pořádku. Mám toho psa doma. Dostala jsem pokutu za to, že jsem zastavila uprostřed silnice.“

„Děláš si prdel?“

„Bohužel ne,“ odvětila jsem unaveně.

Zklamaně zasyčela. „Ty ses pořádně nevyprsila, vid? Příště musíš použít prsa.“

Vytáhla jsem si tričko a prohlížela škrábance na hrudi. „Radši zaplatím tu pokutu a nechám si aspoň zbytek sebeucty, děkuju pěkně.“

Ze skříňky jsem vytáhla modrou plastovou misku, natočila do ní vodu a dívala se, jak ten pes pije, jako by vodu neviděl celé dny. Postrkoval misku po dlaždicích v kuchyni a cákal všude kolem. Promnula jsem si spánky.

Bože, dneska je den na prd.

Toho rozruchu na mě začínalo být moc. Většinu dní jsem vůbec nevycházela z domu. *Toble* byl důvod, proč jsem nevycházela z domu. Moc lidí, moc věcí. Nejradši bych zahnal slunce zpátky za obzor a vrátila se do postele.

„Zavolám na číslo, co má na obojku. Ozvu se ti.“

Zavěsila jsem a prohlížela si jeho obojek. Divná volačka. *Tucker, hodný kluk.*

„Hodný kluk, jo? Tak o tom bychom si mohli promluvit. No nic, Tuckere, poslechneme si, jakou mají tví páníčci omluvu pro to, že tě nechají pobíhat po silnici. Mumlala jsem si pro sebe a vytūkala na displeji číslo z obojku.

Hovor spadl rovnou do hlasové schránky, kde mi hluboký mužský hlas oznámil: „Jason. Nechte mi vzkaz.“

Namluvila jsem do schránky své kontaktní údaje, zavěsila a dívala se, jak pes rozlévá vodu po celé kuchyni. „Asi budeš mít i hlad. Já tu ale žádné psí žrádlo nemám, takže musíme jít něco koupit.“

Možná bych někde v autě našla nakousnutý citronový chlebiček ze Starbucks, ale asi už bude jako kámen.

Neměla jsem vodičko, tak jsem si vyrobila provizorní ze šňůrky od župánku Victoria's Secret, který mi dal Brandon k posledním Vánocům před nehodou. Tucker ho okamžitě začal žvýkat.

Fakt super.

Než jsme došli do zverimexu, stavili jsme se na veterině, abych zjistila, jestli je pes očipovaný. Byl, a číslo v registru bylo stejné jako na obojku. Bez adresy.

Tohle už bylo vážně nepříjemné. Každou chvíli jsem si kontrolovala telefon, jestli mám zapnutý zvuk.

Žádný zmeškaný hovor, žádné zprávy.

Zvažovala jsem své omezené možnosti, když vtom Tucker počůral podlahu ordinace veterinářky. Ta ani nemrkla, vytáhla hrst papírových ubrousků a podala mi je. Tucker se schoval pod židli a pozoroval mě velmi smutnými štěněčíma očima.

„Taky jedl trávu.“ Klekla jsem si a utírala tu spoušť. „Možná ho bolí břicho.“

„Mohl by mít zánět močového měchýře. Měli bychom tu moč otestovat.“

Zvedla jsem k ní oči od loužičky na podlaze. „Počkat, jako *já*? Chcete, abych ty testy zaplatila *já*? Vážně? Vždyť to vůbec není můj pes.“

Pokrčila rameny. „Jen si uvědomte, že pokud má infekci, neudrží moč. Zítřka je sobota, takže jestli si ho nikdo nevyzvedne, budete mít ošetření mnohem dražší. Navíc ho to nejspíš bolí. Jestli si to nemůžete dovolit, můžete ho zavézt do útulku. Třeba ho ošetří tam.“

Útulek nepřipadal v úvahu. A s tou bolestí mi zahrála na city. S mým štěstím si ho *opravdu* nikdo nevyzvedne a já tu budu zítra stát zase a zaplatím dvojnásobek, jen aby zastavili to čůrání. Přitiskla jsem si prst na cukající oko. „Fajn. Otestujte ho. Třeba mi to jeho majitel proplatí...“

Bože, byla jsem unavená na dva dny dopředu.

Pípnul mi telefon a já se na něj unaveně podívala.

Kristen: Měl ten polda úchylácký pornoknírek?

Píp.

Kristen: Měla ses rozbrečet. Vždycky bulím jak želva a pokutu jsem nikdy nedostala. Tak jen pro příště.

Odfrkla jsem si. Snažila se mě rozesmát. Kristen a její manžel Josh dnes drželi nad Sloan hlídku. Nejvyšší pohotovost, červený kód. Hlíkali mě, abych se nezbláznila nebo nezhroutila.

Asi to bylo rozumné.

Zaplatila jsem dvě stě dolarů, vyfasovali jsme zprávu o zánětu močového měchýře a odkráčeli s psími antibiotiky. Pak jsem Tuckerovi koupila ještě vodítko a malý sáček psích granulí. Potřebovala jsem něco, s čím si vystačíme aspoň do zítřka, kdyby to dopadlo tak, že u mě přespí.

K tomu jsem ještě přihodila žvýkací kost a míček, aby se nenudí. Nijak jsem nestála o to, aby mi tenhle tasmánský čert zdemoloval dům.

Nevěděla jsem, co je to za rasu. Zapomněla jsem se na to veterinářky zeptat. Vypadal trochu jako malý zlatý retrívr. Nepřekvapilo by mě, kdyby byl křížený s medojedem. Byl trochu divoký. Jaký pes vám proskočí střešním oknem auta?

Ale ať byl, co byl, dnešek jsem rozhodně neměla trávit s ním.

Dnes jsem měla být s Brandonem.

Měla jsem položit lahev Woodford Reserve na jeho náhrobní kámen. Měla jsem sedět na dece v trávě vedle místa, kam jsme ho uložili k odpočinku. Vyprávět mu, jak mi chybí, jak je svět ošklivější, když tady není, jak prázdná jsem uvnitř, a že se to s ubíhající časem vůbec nelepší, jak mi tvrdili.

K letošnímu osmému dubnu uběhly dva roky od jeho nehody. Neberu to jako datum jeho smrti – byl to prostě den, kdy ho srazilo auto a už se nikdy neprobral. Ve skutečnosti ale ten den jeho život skončil, a s ním i ten *můj*. Takže dnešní den už nikdy nebude jen tak nějakým obyčejným dnem.

V průběhu roku byla celá řada podobných dnů. Ten den v prosinci, kdy mě požádal o ruku. Jeho narozeniny. *Moje* narozeniny. Svátky, datum svatby, ke které nikdy nedošlo. Většina políček v kalendáři byla vlastně minovým polem těžkých dnů. Přišel jeden, nějak jsem ho přežila, ale potom se přihnal hned další. Celý rok byl jen neustálým střídáním horších a méně horších dnů.

Další rok bez *něj*.

Na dnešek jsem si naplánovala, že se něčím rozptýlím. Zajdu na hřbitov a pak budu produktivní. Něco namaluju. Něco zdravého sním. Dala jsem si závazek, že celý den neprospím jako loni. Slíbila jsem si, že budu ignorovat fakt, že celý duben cítím pach nemocnice, před očima mám nehybné zorničky a slyším pískání přístrojů, jejichž rytmus se nikdy nezmění.

Znovu jsem se podívala na telefon.

Nic.

DVA

SLOAN

♪ Affection / Between Friends

Deset dnů. Měla jsem Tuckera doma už deset nádherných dnů s jeho chlupy po celé posteli, každé ráno olízaným obličejem a k tomu tím neustále mávajícím ocasem.

Zaklepala jsem na dveře Kristenina domu a zubila se od ucha k uchu. Když otevřela, nestačila se divit. „No do háje, tys to dokázala.“

„Říkala jsem ti, že to udělám.“ Zářila jsem a proplula kolem ní dovnitř, aniž bych čekala na pozvání. Tucker se začal honit dokola s jejím miniaturním pejskem, Kaskadérem Mikem, mávali ocasy a očichávali si zadky.

Zavřela za mnou vstupní dveře. „Ty jsi přišla pěšky? Vždyť je to přes deset kilometrů, jsi šílená.“

„Jo, já vím,“ prohlásila jsem. Posledních pár dnů byli všichni mí přátelé i příbuzní v šoku z toho, že jsem se vrátila na denní světlo. „Musím si odskočit. Oliver je vzhůru?“

„Ne, spí po obědě.“ Šla chodbou za mnou. „Bože, ty toho psa fakt zbožňuješ, co? Jo, to mi připomíná,“ řekla, „že jsem mu něco vyrobila.“ Zmizela a za moment byla zpátky s psím tričkem, na kterém byl nápis: SKOČIL JSEM NA SLOAN SKRZ STŘEŠNÍ OKNO AUTA A DOSTAL ZA TO JEN TOHLE TRIČKO.

Odfrkla jsem si. Kristen měla e-shop s psím zbožím.

Šla jsem na záchod a ona si strčila tričko do podpaží a opřela se o rám dveří. Josh nebyl doma, takže jsme přirozeně navázaly na náš dávný zvyk nezavírat před sebou dveře.

„Je neuvěřitelný. Ještě nikdy jsem neviděla tak dobře vycvičené zvíře,“ básnila jsem. „Někdo mu musel věnovat spoustu času.“ Umyla jsem si ruce a prohlížela si v zrcadle narůžovělé tváře. Rukou jsem si upravila pár uvolněných pramenů vlasů zpátky za ucho.

„Ten chlapík, Jason, ještě nevolal?“

Tuckerův majitel se mi vůbec neozval. První dva dny u mě Tucker navzdory drahým antibiotikům počůral celý dům, i když jsem ho ty dva dny brala ven, co nejvíc to šlo, jen abych zachránila koberce.

Bylo až magické, jak motivační může být psí loužička na vaší podlaze. Vážně. Lepší než osobní trenér. Moje chytré hodinky tolik aktivity ještě nikdy nezaznamenaly.

Samozřejmě, že během těch vycházek jsem nic nenamalovala. Ale opálená jsem byla víc než kdy dřív a musela jsem uznat, že mi pohyb dělá dobře. Takže jsme ve vycházkách pokračovali i po vyléčení infekce.

Dnes jsem se cítila obzvláště nabuzeně, tak jsem se rozhodla, že dojdu až ke Kristen a pozdravím ji a miminko. Řekla jsem si, že když budu unavená, prostě si zavolám taxík. Ale zvládli jsme to a pocit vítězství byl opojný.

„Od Jasona ani ťuk,“ řekla jsem.

Na křížovatce, kde jsem Tuckera našla, jsem rozvěsila plakáty a dala o něm informace i na pár webových stránek se ztracenými zvířaty. Dokonce jsem ho jako nalezeného psa zaregistrovala i v řetězci útulků. A každý den jsem Jasonovi nechávala vzkaz. Začínala jsem si myslet, že je Tucker oficiálně opuštěný.

„Táákže, zachránila jsem vašeho psa před jistou smrtí a on mi za to poděkoval tím, že na mě skočil střešním oknem auta jako granát. Zavolejte mi, ať se můžeme domluvit na předání. Mám spoustu otázek.“

„Zdravím, Jasone. Tady je zase Sloan. Váš pes mi čůrá po celém domě, protože má zánět močového měchýře z toho, jak se toulal venku. Bylo by skvělé, kdybyste si ho mohl vyzvednout, aby pro změnu čůral po celém domě vám. Díky.“

„Tady je Sloan a Tucker. Tucker miluje drahé jídlo stejně jako já, což z nás dělá spřízněné duše, ovšem já si nemůžu dovolit ho dál krmit. Myslíte, že byste se mi mohl ozvat?“

Šla jsem za Kristen do kuchyně a dala Tuckerovi misku vody s ledem. Potom jsem si sedla k žulovému pultu a ona přede mě postavila sklenici s ledovým čajem. „Můžu jen říct, jak obrovskou mám radost z toho, že zas chodíš ven?“

V jediném okamžiku byla moje dobrá nálada tatam a ona mě pozorně sledovala svýma hnědýma očima.

„Kristen? Myslíš, že je to náhoda, že se Tucker zjevil v den výročí té nehody? Podle mě to je divné, ne?“

Čekala, jak budu pokračovat, a hrála si s kostkami ledu ve své sklenici.

„Tucker mi doslova spadl do klína. A víš, co je to za rasu? Je to kanadský retrívr.“ Oficiální kynologické jméno *Nova Scotia duck tolling retriever* jsem si odpočítávala na prstech. „Je to lovecký pes, Kristen. Loví kachny.“

Kristen chápala význam toho, co jsem říkala, víc než kdokoli jiný. Lov kachen byl Brandonovým nejoblíbenějším sportem. Každý rok kvůli tomu létal s Joshem do Jižní Dakoty.

„Co když mi ho Brandon poslal?“ řekla jsem a cítila, jak mi v krku roste knedlík.

Soucitně se na mě usmála. „Rozhodně si myslím, že by Brandon nechtěl, abys byla takhle nešťastná,“ řekla jemně. „Dva roky jsou zatraceně dlouhá doba na takový smutek, Sloan.“

Přikývla jsem a otřela si tváře do trička. S očima zalitýma slzami jsem zírala na dětskou židličku přistavenou ke kuchyňskému stolu. Kristenin život byl bolestnou připomínkou toho, jaký měl být ten můj. Kdyby Brandon žil a kdybychom se vzali, jak jsme to plánovali, nejspíš bych teď měla svoje miminko a chodila s ním ke Kristen, aby si hráli spolu s jejím a Joshovým ročním synkem.

Kristen byla moje nejlepší kamarádka už od šesté třídy. Od prvého na střední nabraly naše životy stejnou trajektorii. Dělalysme spolu úplně všechno. Milníky našich životů stály vždy pevně vedle sebe.

Brandon s Joshem byli taky nejlepší kamarádi. Představovala jsem si výlety ve čtyřech, ve stejném termínu narozené děti. Koupi sousedních domů. Jenže Kristen teď pokračovala beze mě. Její život běžel dál ve stejném tempu, kdežto můj narazil a shořel, stejně jako Brandonova motorka. Zasekla jsem se v podivném bezčasí, uvězněná v nekonečné smyčce, ze které jsem se nedokázala vymotat.

Až doteď.

Něco ve mně se pohnulo. Možná to byla ta každodenní rutina, ke které mě Tucker donutil, možná ty vycházky, možná slunce. Možná to byla představa, že byl tenhle pes svým způsobem dárek od muže, kterého jsem ztratila. Jako znamení, že to mám *zkusit*. Vždycky jsem věřila na znamení. Celé se mi to zdálo být moc zvláštní na to, aby to byla náhoda. Ze všech aut na světě vběhl Tucker zrovna před to mé. Jako by si mě *vybral*.

Vytáhla jsem telefon. „To mi připomíná, že je čas na telefonát Jasonovi.“

Jeho vyrovnaný hlas se stal součástí mé každodenní rutiny. Tentokrát mě však místo jeho slov informoval robotický ženský hlas o tom, že hlasová schránka je plná.

Znamení?

Podívala jsem se na Kristen, která mě beze slova sledovala.

Tak, a dost. Už jsem se rozhodla. Otevřela jsem v telefonu galerii a našla svou fotku s Tuckerem, kterou jsem vyfotila před pár dny. Připojila jsem ji ke své zprávě Jasonovi a odeslala.

„Máš pravdu. Brandon by chtěl, abych byla šťastná. A ten chlápek, Jason, jestli se jednou objeví? Ať jde do háje.“

TŘI

JASON

♪ *Middle of Nowhere / Hot Hot Heat*

Letadlo přijíždělo k bráně a všude kolem cvakaly bezpečnostní pásy. Drobnými ventilátory nad námi přestal proudit vzduch a mně bylo okamžitě vedro. Stáhl jsem si mikinu a narovnal černé tričko.

Kathy se předklonila a povytáhla obočí. „Hezky voníš,“ pronešla se silným australským přízvukem. „Jú, Lineo, sáhni mu na ruku, je tak svalnatý.“

Linea se naklonila a uhodila svou kamarádku srolovaným časopisem. „Tenhle chlapík se vzdal sedadla v první třídě kvůli tomu vojáčkovi, a ty tu po něm místo poděkování jen slintáš. Měla bys... Jé! Opravdu *má* svaly!“

Zazubil jsem se. Uplynulé čtyři hodiny letu z Nového Zélandu do Austrálie jsem se cítil jako šunka v tomhle Kathy-a-Linea sendviči. Ale to mačkání stálo za to. Tyhle dvě cizí holky byly neskutečně zábavné. Celou cestu jsem se královsky bavil. Bylo to lepší než koňak zdarma a teplý ručník.

Když jsme začali vystupovat z letadla, postavil jsem se do uličky a pomohl jim sundat příruční zavazadla.

„Jasone,“ řekla Kathy, která stála přede mnou a čekala na svůj kufřík. „Mám dceru, která je svobodná. Je zdravotní sestra. Ty vaše modré oči by zbožňovala. Máte zájem?“

„Jestli je jen z poloviny tak úžasná jako vy, je úplně mimo moji ligu.“ Vysunul jsem madlo na jejím příručním kufru a s mrknutím jí ho podal.

Rozesmála se. „Drzý mizero. Hodně štěstí ve všem.“ Otočila se a odcházela pryč. „Díky za ten podpis. Založím si Twitter, abych si vás pohlížala,“ řekla ještě přes rameno, když následovala Lineu ven z letadla.

Usmál jsem se, popadl batoh z prostoru nad sedadly a natáhl se mezi sedadla, abych vytáhl svůj telefon. Když jsem nastupoval, byl úplně vybitý. Odpojil jsem ho z powerbanky a poprvé po dvou týdnech ho zapnul. Ozval se výbuch vibrační symfonie cinkání a pípání.

Zpátky do skutečného světa.

Patnáct dní jsem se toulal s batohem na zádech. Děsila mě ta kvanta kravin, kterými se budu muset probírat, když jsem byl tak dlouho mimo signál. Určitě tam bude aspoň stovka zpráv od mého agenta Erniewho.

Načul jsem pin a začal poslouchat záznamy v hlasové schránce. Batoh jsem si hodil přes rameno. Hlasová schránka byla plná. Poslechl jsem si čtyři zprávy, zatímco jsem čekal, až se v uličce uvolní místo, abych se mohl taky vydat k východu, když vtom se v telefonu ozval cizí ženský hlas.

„Ehm, ahoj. Mám u sebe Tuckera. Pobíhal po ulici na Topanga Canyon Boulevard. Jmenují se Sloan. Telefon na mě je 818-555-7629. Ozvěte se, kdy si ho budete chtít vyzvednout.“

Do prdele.

Hodil jsem batoh zpátky na sedačku, abych z něj vyhrabal pero. Zapsal jsem si číslo na ruku a vytočil ho. V hlavě jsem rychle počítal. V Melbourne bylo jedenáct dopoledne. Takže v Los Angeles šest večer.

No tak, no tak, no tak.

„Haló?“ ozval se ženský hlas po třech zazvoněních.

„Zdravím, to je Sloan? Já jsem Jason. Myslím, že máte mého psa. Přišel si ho někdo vyzvednout?“

Na druhé straně bylo chvíli ticho a mě napadlo, že jsem možná ztratil signál. Nacpal jsem se zpátky do uličky a snažil se rychle dostat k východu, kde jsem doufal v lepší příjem. „Haló?“ zopakoval jsem.

„Jo, slyšela jsem vás.“ Zněla nabroušeně. „Pořád ho mám.“

Zaťal jsem čelist. Krucinál. *Zatracená Monique.*

Zastavil jsem se v přečpaném tunelu a namáčkl se ke zdi. Telefon jsem chytil ramenem a tužku držel nad dlaní. „Řekněte mi svou adresu. Pošlu někoho, aby ho vyzvedl.“

„Ne.“

Ha? „Cože?“

„Ne,“ zopakovala.

„Co tím myslíte? Ne, jako že si ho nemůžu vyzvednout?“

„Víte, máte docela odvahu. Skoro po dvou týdnech se *ted* z ničeho nic rozhodnete, že chcete svého psa zpátky?“

Dva týdny? Tucker byl ztracený *dva podělaný týdny?*

„Byl jsem pryč. Neměl jsem u sebe telefon. Vůbec jsem netušil, že se ztratil. Nemám problém zaplatit nálezné. Prosím, jen mi dejte svou adresu a já...“

„Ne. Už to není váš pes. Kdyby skončil v útulku, dávno by ho nabídlí někomu k adopci, nebo by ho utratili. Vyvěsila jsem cedule, nechala zkontrolovat jeho čip, zveřejnila jsem kontakt on-line, vám jsem nechala desítky zpráv. Udělala jsem všechno, co jsem udělat měla. Vy jste ho opustil. Takže pokud jde o mě, teď je to *můj* pes.“

Zavěsila.

Šokovaně jsem zíral na mobil. Znovu jsem vytočil její číslo, ale hovor spadl rovnou do hlasové schránky.

Zaklel jsem a zavolał Monique.

„Tys ztratila Tuckera?“ zvýšil jsem hlas bez ohledu na pasažéry, kteří stále ještě vystupovali z letadla.

„Taky tě zdravím, Jasone.“

Z telefonu jsem slyšel cvakání jejích podpatků. Úplně jsem ji viděl, s kelímkem latte, s těmi jejími obrovskými slunečními brýlemi, které nikdy nesundávala, s nákupními taškami navěšenými na ruku, ale *bez* mého psa.

„Tucker se ztratil před dvěma týdny! Proč jsi ho nehledala? Nebo mi nezavolała na nouzovou linku? Proč, do prdele, Monique? Měla ses o něj starat!“

„Pracuju, Jasone. A hledala jsem ho. Svým způsobem.“

Potom jsem uslyšel něco, co znělo jako metro. „Počkej.“ Zdráhal jsem se uvěřit. „Kde jsi?“

Tíživá pauza.

„V New Yorku,“ řekla tiše.

„Jak dlouho jsi v New Yorku?“

Další ticho.

„Dva týdny.“

Klouby na prstech, které svíraly mobil, zbělaly. „Skončili jsme. Je konec, sakra,“ zasyčel jsem.

„Jasone, když ti zavolá Givenchy, neřekneš, že nemůžeš fotit pro Vogue, protože hlídáš *psa* svému kámošovi na sex. Je mi to líto, jasně? Nemusíš...“

Zavěsil jsem. Slyšel jsem už dost.

Úplně stejně mohla ztratit moje *dítě*, a potom odjet na podělaný focení. Bylo to úplně stejně neodpušitelné.

Znovu jsem zkusil zavolat Sloan. Hlasová schránka.

Absolutně jsem netušil, co dál, takže jsem zůstal stát u brány a probíral se dalšími zprávami v telefonu. Celoplošná okna letištní haly smáčel prudký déšť.

Ta ženská, Sloan, si nedělala legraci. *Opravdu* se snažila mě zastihnout. Déle než týden mi denně nechávala zprávy o Tuckero-vi. Byl jsem víc a víc naštvaný, protože každá z těch zpráv jen zdůrazňovala totální nezáměr Monique o mého psa.

Pobíhal po silnici.

Měl zánět močového měchýře, protože s ním nikdo nechodil ven.

Ta paní vyvěsila plakáty všude v okolí, takže kdyby se Monique jen obtěžovala podívat, musela by je vidět.

Proskočil do auta střešním oknem. Co to sakra mělo znamenat?

Třel jsem si spánky. Tucker nenáviděl psí hotely. Monique to s ním zvládala docela dobře, aspoň přede mnou, a já v tu chvíli neměl důvod pochybovat. Řekla mi, že ho bude brát s sebou běhat.

Blbče, blbče, blbče.

Měl jsem odletět do Minnesoty a nechat ho u mé rodiny. Po-dělal jsem to. Byla by to zajíždka přes tři tisíce kilometrů, ale Tucker by byl v bezpečí.

Poškrábal jsem se po tváři a na bradě. Byl jsem unavený. Co mám teď, sakra, dělat? Ta dáma mi ukradla psa.

Když jsem skončil s hlasovými zprávami, projížděl jsem textovky. Jedna byla z čísla 818, které jsem si napsal na ruku. Ťukl jsem na ni a objevila se fotka Tuckera. BYLO FAJN TĚ NEZNAT.

Na fotce byla žena s rukou kolem Tuckerovy hrudi. Její tvář jsem neviděl. Ústa měla zakrytá Tuckerovou hlavou. Měla černé sluneční brýle a vlasy schované pod kloboukem. Paži měla od ramene k lokti potetovanou. Naklonil jsem hlavu a tetování si prohlédl. Zvětšil jsem si ho na displeji. Přečetl jsem jméno Brandon. Potom se na displeji objevilo příchozí volání. Číslo 818. Rychle jsem hovor přijal. „Haló?“

„Jestli svého psa milujete, dokažte to.“

„Cože?“

„Nemám nejlepší pocit z toho, že bych si měla nechat vašeho psa, pokud ho *opravdu* milujete. Takže, jestli ano, dokažte to.“

Zamrkal jsem. „Fajn. A jak bych to podle vás měl udělat?“

„Je to *váš* pes, ne? Dokázat, že ho milujete, by neměl být takový problém.“

Mozek se mi vařil.

„Dobře, tak moment,“ řekl jsem, protože mě něco napadlo. Otevřel jsem galerii fotek v telefonu a pár jich vybral: Tucker a já na pláži, Tucker a já na vyjížděce na kole. Potom jsem vyfotil svůj displej – Tucker trůnící za všemi mými ikonami. Všechny ty fotky jsem jí poslal. „Máte to tam. Podívejte se do zpráv.“

Slyšel jsem, jak si bere telefon do ruky. Ztichla a já věděl, že to ticho trvá déle, než kolik by trvalo prohlédnout si všechny ty fotky.

„Víte,“ promluvil jsem do ticha a doufal, že mě slyší, „je to můj nejlepší kamarád. Přijel se mnou do Los Angeles, když jsem se přestěhoval z Minnesoty. Nechal jsem ho s někým, o kom jsem si myslel, že mu můžu věřit. Miluju svého psa. Chci Tuckera zpátky. *Prosím.*“

Další ticho trvalo tak dlouho, až jsem si začínal myslet, že se hovor přerušil.

„Tak jo,“ zašeptala.

S úlevou jsem vydechl. „Skvělé – děkuju. Uhradím vám veškerý čas, účty za veterináře...“

„A moji pokutu.“

„Vaši pokutu?“

„Dostala jsem pokutu za parkování uprostřed Topanga Canyon Boulevardu, kde jsem zastavila, abych ho dostala do auta.“

Odvrátil jsem se od telefonu a frustrovaně vydechl. Nebyl jsem naštvaný na Sloan, ale na Monique a její neschopnost.

„Dobře, jasně, chápu. Podívejte, jsem vám opravdu moc vděčný za všechno, co jste pro něj udělala. Kdybyste mi mohla dát jen pár hodin, abych našel útulek, kde ho vezmou...“

„Útulek? Proč?“

„Budu pracovně ještě dva týdny v Austrálii.“

„No a kdo ho hlídal, když jste odjel?“

„Někdo, kdo ho už nikdy hlídat nebude,“ řekl jsem suše. Hodil jsem si batoh přes rameno a vyrazil podle značek k celní kontrole.

„Můžu ho pohlídat, než se vrátíte. Pracuju z domova. To není problém.“

Chvilku jsem zvažoval její nabídku. V duchu jsem si promítal obrázek s Tuckerem, který mi poslala, a vzpomínal na hlasové zprávy, které mi nechala, o cestách na veterinu a vycházkách, na které s ním chodila. Vypadalo to, že jí na něm opravdu záleží. Do háje, vždyť si ho chtěla nechat. A už u ní byl dva týdny. Znal ji. Bude to lepší než útulek. A nikoho jiného po ruce opravdu nemám. Kromě Monique a Ernieho, který neměl rád psy, jsem v LA nikoho neznal tak dobře, abych ho mohl poprosit o pomoc.

„Vám by to nevadilo?“ zeptal jsem se a nastoupil na pohyblivý pás.

„Ne. Miluju ho.“

V jejím hlase se ozval smutek, který mě přiměl usmát se. Ne, že by mě její smutek těšil – jen jsem chápal, že ještě před půl hodinou si myslela, že si Tuckera nechá, a teď se ho musí vzdát. Ale bylo fajn vědět, že člověku, který ho hlídá, na něm záleží.

„To by bylo skvělé. Hrozně nerad bych ho dával do útulku.“

„Byl by zoufalý,“ souhlasila a sama zněla trochu zoufale.

„Poslyšte, můžu vám zavolat za chvíli?“ Strávil jsem v letadle čtyři hodiny. Potřeboval jsem najít záchod.

Když jsem Sloan znovu zavola cestou k výdeji zavazadel, zdálo se, že nám oběma ta pauza prospěla. Její hlas teď zněl skoro plaše.

Na chvílku mě napadlo, že z fotek poznala, kdo jsem. Nebo měla možná výčitky, že byla předtím tak naštvaná. Tak nebo tak, měl jsem radost. Jestli mi bude hlídat Tuckera, měli bychom spolu vycházet.

Chvilku jsme řešili poplatky za hlídání. Potom jsem pokračoval k další logistice.

„Pošlete mi adresu, ať vám můžu poslat jeho klec,“ řekl jsem.

„Klec? Proč?“

„V noci v ní spí. Když ji nemá, všechno likviduje, toho jste si určitě už všimla.“

„Nezničil mi vůbec nic, kromě pásku od županu hned první den. A spí se mnou v posteli.“

Začal jsem se smát. „Nemůžu uvěřit, že vám nerozžvýkal nábytek na padrť. Je to jeho nejoblíbenější zábava.“

Nohy od židlí, opěrky gauče, dveřní kliky – Tucker likvidoval *všechno*.

Našel jsem výdej zavazadel a zařadil jsem se k davu lidí z mého letu. Zatím prázdný pás se začal pohybovat.

„Kromě toho pásku nerozžvýkal vůbec nic,“ hádala se. „Je to absolutní anděl.“

„Vážně?“ opáčil jsem nedůvěřivě.

Odfrkla si. „Asi bych o něj tolik nestála, kdyby mi ničil domácnost.“

„Na tom něco je. Každopádně jsem rád, že se chová jako gentleman,“ řekl jsem a podíval se na hodinky. Sledoval jsem, jak na pás vyjíždějí první kufry. Za dvě hodiny jsem měl zkoušku.

„Pořád jsem poškrábaná od toho, jak na mě skočil tím střešním oknem. Mimo chodem, to jste ho naučil vy?“

„Ehm, ne. Vážně to udělal?“

„Myslíte, že bych si to vymyslela? Počkejte.“ Odmlčela se. „Fajn, koukněte se. Poslala jsem vám tu pokutu.“

V telefonu mi přistála fotka. Pokuta od policie Los Angeles s magnetem zakrývajícím informace o příjemci. Policista na lístku popsal celou událost, včetně střešního okna a všeho dalšího.

Zavrtěl jsem hlavou. „Neuvěřitelné. Nic takového nikdy neudělal.“ Musel být úplně zoufalý. „Má trochu víc energie.“

„Jen potřebuje pohyb.“

S Monique se nejspíš jen točil dokola za ocasem. „Určitě nechcete tu klec?“

„Rozhodně ne. Když je tady, spí se mnou v posteli. To je moje podmínka. A nedám vám svou adresu. Mohl byste být úchyl.“

Odfrnul jsem si. „Nejsem úchyl.“

„Jo, tak to je přesně to, co by úchyl řekl.“

Zaslechl jsem *zachichotání*.

„Kolik vám je let?“ zeptal jsem se v náhlém záchvatu zvědavosti.

Pousmála se: „To je ovšem absolutně irelevantní.“

„Co? Že se ptám, kolik vám je? To je první věc, na kterou bych se ptal při pohovoru kvůli hlídání psa,“ snažil jsem se to zdůvodnit, i když to vůbec nebyl ten důvod. Líbily se mi její zprávy. Byly svým způsobem zábavné.

„To by ovšem bylo nezákonné. Na pracovním pohovoru se nikoho nesmíte ptát na věk.“

Usmál jsem se. „A na co se smím ptát?“

„Počkat, můžete se zeptat, jaké mám zkušenosti.“

„Vy jste personalistka? Vypadá to, že toho o řádně vedených pohovorech víte fakt hodně.“

„Vidíte, *na tohle* byste se mohl zeptat.“

Pohotovává.

„A navíc jsem myslela, že tu práci už mám,“ podotkla.

„To máte. A co? Nemůžu se dozvědět nic bližšího o tom, s kým spí můj nejlepší kamarád?“

Slyšel jsem, jak si odfrkla, a rozesmál jsem se.

„Váš nejlepší kamarád spí s mladou dámou, která je natolik chytrá, že nebude cizím lidem říkat, kde bydlí a kolik je jí let. Teď se zeptáte, jestli jsem doma sama?“

„Jste?“

„Páni. Takže jste rozhodně úchyl.“

„Už mi říkali i hůř.“

„To se vsadím,“ řekla. Potom se odmlčela. „Žiju sama.“

„Fajn. Nějací další mazlíčci?“

„Kdepak. To je tedy ale důkladný pohovor. Mám pocit, že při výběru minulého hlídače jste takovéhle otázky nekladl,“ řekla hořce.

Zazubil jsem se. „Snažím se poučit ze svých četných chyb.“

„Žádná další zvířata nemám. Ale vyrostla jsem s německými ovčáky. S pracovními plemeny musíte cvičit. Ničí věci kolem sebe, když je neunavíte. Tucker je lovecký pes. Vyšlechtěný k lovu ptáků.“

Tohle jsem samozřejmě věděl, ale imponovalo mi, že to ví i ona. „A vy s ním tedy cvičíte?“

V telefonu jsem slyšel tekoucí vodu a cinkání nádobí. Potom jsem zaslechl, jak potichu mluví k Tuckerovi a usmíval jsem se ještě víc. Ptala se ho, jestli je hodný kluk a jestli chce pamlsek pro štěňátka. Štěkl.

„Každý den spolu chodíme osm kilometrů,“ odpověděla mi. „Jsem nádherně opálená.“

„To bych fakt rád viděl. Pošlete mi fotku.“

Žertoval jsem – *tak trochu*. Chtěl jsem vědět, jak vypadá. Byl jsem zvědavý.

„A teď máte na krku soud. Sexuální obtěžování zaměstnance.“ Zamlaskala. „Vaše personální oddělení z vás musí šilet.“

„To ne, jsem osina jen ve vlastním zadku.“

„Vážně? A co děláte?“

Takže mě nepoznala. To nebylo neobvyklé – a také to bylo něco, co jsem chtěl vší silou změnit. Na pásu přijížděla moje zavazadla. Kousek za nimi bylo i moje pouzdro s kytarou. „Jsem muzikant.“

„Aha, takže takový ten týpek z Hollywoodu. Pracuje v show-businessu, věčně je na turné nebo natáčí v zahraničí hudbu pro nezávislý film.“

Ani se moc nespletla. Ježíši, vážně je můj život takové klišé?

„Něco takového. Jsem na turné s kapelou. A je v tom i film. Ale není nezávislý.“

Ten film byl ve skutečnosti docela trhák, ale nechtěl jsem se tím chlubit. Ačkoli v Los Angeles se to tak evidentně dělalo. Když jsem se měl vychvalovat, připadal jsem si jako blbec.

Zvedl jsem kufry a kytaru z pásu. Teď jsem potřeboval obě ruce, takže jsem telefon držel u ucha ramenem. Potřeboval jsem projít pasovou kontrolou a chytit taxík do hotelu, což znamenalo, že bych měl nejspíš zavěsit. Ale místo toho jsem jen došel k lavičce vedle dveří k výdeji zavazadel, sedl si a položil kytaru vedle sebe.

„Hmm...“ řekla a zněla znuděně. „Tady je každý v showbusinessu.“

Netahala ze mě víc informací o tom filmu. Zdálo se, že ji to nezajímá. To mě trochu překvapilo. Když jsem se seznámil s Monique, zajímalo ji jen, kdo jsem a koho znám. A když jsem se nad tím tak zamyslel, nebyl jsem si jistý, jestli to bylo někdy jinak. Bylo osvěžující mluvit s někým, komu bylo úplně ukradené, jestli mi můžu něco udělat pro jeho kariéru.

Změnil jsem téma. „A co děláte vy?“

„Nic zajímavého,“ řekla neurčitě.

„Jak víte, že mi to nebude připadat zajímavé? Pracujete z domova a máte čas chodit osm kilometrů denně a zachraňovat ztracené

psy. Rád bych věděl, co vám dává takovou svobodu. Víte, abych mohl posoudit, jestli váš životní styl neohrozí výchovu mého psa.“

„Jsem malířka.“ Znělo to, jako by při tom protočila panenky.

„A to že má být nezajímavé?“

„Ano. To, co maluju, je nezajímavé.“

„Tak proč to malujete? Nemůžete malovat to, co chcete?“ hodil jsem si nohu přes nohu a pohodlně se na lavičce opřel.

V telefonu přestala téct voda a ona se na chvilku odmlčela.

„Máte webovky?“ zeptal jsem se a byl jsem si celkem jistý, že mi nic neprozradí, ale stejně jsem to zkusil.

„Nemám. A kdybych měla, nedala bych vám adresu.“

Usmál jsem se. „Stojíte si za svým. To se mi na hlídačích psů líbí.“ Potom jsem se podíval na hodinky. „Budu muset běžet.“

„Fajn. No, tak si tedy užijte výlet.“

„Sloan? Děkuju. Nemůžu ani slovy popsat, jak moc pro mě znamená, že jste Tuckera zachránila a že se o něj tak dobře staráte. A opravdu si vážím toho, že ho pohlídáte, dokud se nevrátím.“

Chvilku nic neříkala. „Děkuju, že jste mi poděkoval,“ ozvala se nakonec.

Usmál jsem se. „Budeme v kontaktu.“

ČTYŘI

SLOAN

♪ *Ocean Eyes / Billie Eilish*

Dívala jsem se na fotku Tuckera s Jasonem. *Zase.*

Pokukovala jsem po nich neustále od chvíle, kdy mi je včera poslal. I když jsem na Jasona byla hodně tvrdá, ten úchyl jsem nakonec byla *já*.

Jason byl sexy. Ne, byl *víc* než sexy. Měl bradku, husté hnědé vlasy, sexy úsměv, k tomu modré oči. Sexy jako chlap s vyrýsovanými bříšáky na pláži.

Dívala jsem se na spoustu krimi seriálů, takže jsem na základě domovské stránky jeho mobilu vyrobila úplný forenzní psychologický profil.

Čas na mobilu byl australský, takže tam opravdu *byl*, jak tvrdil.

Ta věc s hudbou se také zdála dost pravděpodobná. Měl neúměrně moc hudebních aplikací. Žádný Tinder ani jiné seznamky. Uber, Twitter a YouTube. Všechny standardní sociální sítě. Hromady upozornění, ale bylo to těsně po přistání a říkal, že byl několik týdnů mimo signál. Takže to dávalo smysl a vlastně to jeho historie dodávalo na uvěřitelnosti.

Celkově jsem neobjevila žádné červené vlaječky signalizující, že je to patologický lhář nebo masový vrah. A bylo hrozně roztočilé, že měl fotku Tuckera na tapetě.

Položila jsem ruku mezi Tuckerovy uši a rozcuchala mu srst. „Proč jsi mi neřekl, že je tvůj páníček tak hezký?“ Naklonil se ke mně a nechal si dát pusku na čelo.

Říct, že mi bylo líto, že o Tuckera za dva týdny přijdu, by bylo hrubé podcenění reality.

Tucker mě změnil. Cítila jsem se dobře. Vlastně lépe než za celé roky. A došlo mi, že někde cestou se únava, která přichází se zármutkem, proměnila na únavu, která je způsobená nulovou aktivitou a špatnou stravou založenou na kofeinu a cukru.

Tucker mě rozhýbal. Dal mým dnům smysl. A teď mi za pár týdnů zmizí ze života. Pouhá myšlenka na to, že budu zase sama, ve mně vyvolávala paniku. Jako bych se bála, že si tohle nové a lepší já nebudu umět udržet, když nebude se mnou.

Byla jsem tak blízko tomu nechat si ho napořád. Ale když jsem Jasonovi položila telefon, přemýšlela jsem o tom, co řekl. Že byl pryč a vůbec netušil, že se Tucker ztratil. Nebyla jsem zloděj psů. Kdybych měla být jen podezření, že by se měl vrátit k někomu, kdo ho zanedbává, bez mrknutí oka bych si ho nechala. Ale nemohla jsem ho vzít někomu, kdo ho doopravdy miluje.

Směřem od garáže se ke mně blížil Josh a utíral si ruce do kusu hadru. „Tak hotovo. Bojler je na místě.“

Usmála jsem se na něj. „Děkuju.“

„Měli jsme ti ten nový koupit my,“ řekl a díval se na mě tím svým pohledem.

Josh byl jako můj starší bratr. Brandon by byl rád, kdyby věděl, že se o mě jeho nejlepší kamarád stará tak dobře. Jenže jsem toho nemohla zneužívat. Stačilo, že mi tady Josh zadarmo opravoval všechno, co nefungovalo – nemusel mi k tomu ještě kupovat domácí spotřebiče. Koupila jsem bojler a nechala si ho přivést, a teprve potom jsem Joshovi řekla, že se ten starý rozbil. Protože jinak by mi nový rovnou koupil a přijel namontovat.

„To je v pohodě. Peněz mám dost,“ lhala jsem. „Tenhle týden jsem vzala pár objednávek navíc.“

Dlouho si mě prohlížel, ale nehnula jsem brvou.

„Tak jo.“ Podíval se na telefon. „Já pojedu domů a vysvobodím chůvu. Kristen už je na cestě sem s večeří.“

Rádi mě vykrmovali. Myslím, že se báli, že kdyby to nedělali, umřela bych hladě. Před šesti měsíci jsem si dupla a povolila jim jednu večeří týdně. Předtím tu byli každý den, ale už to začínalo být směšné. Měli miminko a své vlastní životy a já jsem nechtěla, abych se stala jejich příteží. Kristen by to nikdy nahlas neřekla, ale měla jsem dojem, že to přijala s úlevou. Buď proto, že věřila, že je mi líp, nebo proto, že se jí ulevilo, protože se sem nebude muset každý večer vláčet. Naplnila jsem si mrazák balíčky hotových jídel a oba je šokovala tím, že jsem na podvýživu neumřela.

„Uvidíme se.“ Josh mě objal, podrbal Tuckera za ušima, přihodil jeden d'olíčkový úsměv a odjel.

Pes mi položil hlavu zpátky do klína a já se na něj podívala. Vytáhla jsem telefon a vyfotila ho. „Vsadím se, že Jason rád uvidí nějaké momentky z prázdnin,“ řekla jsem a napsala k fotce zprávu, kterou jsem odeslala.

Sloan: Zcela vyčerpaný po desetakilometrové túře!

Položila jsem telefon a pohodlně se opřela na gauči. Hned na to mi v telefonu cinkla zpráva.

Jason: Vsadím se, že si to maximálně užil.

Další pípnutí.

Jason: Žádná fotka s vámi?

Protočila jsem panenky. Mohl být sebevíc sexy, ale pořád to byl cizí chlap. Nebudu mu posílat svoje fotky.

Sloan: Myslíte, že můj vzhled má nějaký vliv na to, jak dobře hlídám vašeho psa?

Na displeji mi poskakovaly tři malé tečky, které značily, že Jason pracuje na odpovědi. Usmála jsem se. Včera se mi rozhovor s ním docela líbil. Narovнала jsem záda a skrčila si nohy pod sebe. „Tvůj páníček se mnou flirtuje,“ řekla jsem Tuckerovi. Podíval se na mě svýma měděnýma očima, a potom mi položil hlavu zpátky do klína.

Jason: Vy jste moje fotky viděla. Nemyslím si, že je tak moc divné chtít si přiřadit ke jménu tvář. Hlídáte mého nejmilejšího společníka na celém světě a já vás vůbec neznám.

Ušklíbala jsem se. na tom něco bylo, ale i tak.

Sloan: Jste cizí člověk. Klidně byste mohl být pirát.

Tři tečky se znovu roztančily.

Jason: Pravda, pravda, kapitáne.

Zasmála jsem se.

Jason: Hrajete ráda hry?

Kam *tímhle* míří?

Sloan: Přejde na to.

Jason: Na co?

Sloan: Na to, jestli při nich někdo skončí opilý nebo nahý. Takové hry nemám ráda. Vždycky skončím jako ta střízlivá, která všechny ty opilé naháče rozvází domů.

Jason: ☹ Ne, tyhle hry ne.

Sloan: Poslouchám.

Jason: Každý den vám budu moct položit jednu otázku, abych vás líp poznal. A když ji nebudete chtít zodpovědět, musíte mi poslat fotku.

Začala jsem vyťukávat odpověď a vrtěla u toho hlavou.

Sloan: O jakých otázkách mluvíme? Ano/ne, nebo výběr a, b, c?

Jason: Paráda! Ne, to by bylo moc primitivní. Myslím opravdové otázky. Můžu se vás zeptat na cokoli, a vy mi musíte pravdivě odpovědět.

Sloan: Budu se vás moct taky každý den na něco zeptat?

Jason: Samozřejmě.

Sloan: A co když nebudete chtít odpovědět?

Jason: Já odpovím.

Sloan: Navrhuji, že když nebudete chtít odpovědět, necháte mi Tuckera o den navíc.

Chvilku to trvalo, než přišla odpověď. Čekala jsem a poslouchala monotónní cvakání stropního větráku nad sebou.

Jason: Dohodnuto.

Sloan: Dohodnuto.

Jeho otázky budou určitě perverzní. Byla jsem si tím skoro jistá. Chtěl fotku, takže se mě nejspíš bude ptát na věci, o kterých si bude myslet, že bych na ně nikdy neodpověděla. Ale ta hra byla až příliš lákavá. A líbila se mi představa, že se o tom pohledném, záhadném muži dozvím něco víc. Bylo to svým způsobem zábavné.

Jason: Připravena na první otázku?

Sloan: Připravena.

Jason: Proč nemalujete to, co chcete?

Zírala jsem na zprávu. *Toble* jsem nečekala.

Položil ji, aby mě rozhodil? Zněla jsem v našem krátkém rozhovoru včera nějak divně, že ho zajímá moje tvorba? Zhluboka jsem vydechla. Najednou jsem si přála, aby tu byla jen zaškrtávací políčka ano, nebo ne.

Rozhodla jsem se kličkovat.

Sloan: Vážně? To má být ta otázka? Zdá se mi to spíš jako ztráta času. Máte ještě jeden pokus.

Jason: Nechci další pokus.

A pak:

Jason: Ale budu rád za tu fotku.

Našpulila jsem rty. „Fajn,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Sloan: Nenamalovala jsem vlastní obraz už dva roky, od chvíle, kdy zemřel můj snoubenec.